

BÉKEHÍRNÖK

„A jövőendő a béke emberé”

XXII. (LXXXII.) 22. SZÁM

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ LAPJA

1978. MÁJUS 28.

„Taníts minket imádkozni!”

„Amilyen a vezetőség, olyan a gyülekezet!” — hallottam ezt a mondást gyakran egyik lelkipásztortól. Én is egyetérték ezzel a gondolattal. Ha imádkozó gyülekezetet szeretnénk kialakítani, legyen imádkozó a vezetőség! Pontosabban: Legyen Ige szerint imádkozó a vezetőség!

Lényeges, hogy mindig olyan lelkülettel menjünk az imaórákra, hogy az Ige megérinthesse szívünket, akkor nemcsak illendőségből vagy megszokásból, hanem belső indítatásból leszünk készek az imádkozásra. Ezek a feltételek nemcsak a vasárnapi, hanem a hétköznapi imaórai alkalmakra is vonatkoznak! Sokszor nem is gondolunk arra, hogy távolmaradásunkkal milyen sebeket okozunk Krisztus testén, a gyülekezeten! A gyülekezet tagjai a mi lazításunkat, távolmaradásunkat sokszor hamarabb észreveszik, mint a lelkipásztorunk. Az ilyen indokolatlan és kellően nem igazolt távolmaradásaink mintegy buzdítják, bátorítják a gyöngébb gyülekezeti tagokat az imaórai alkalmakról való távolmaradásra. Ezekért pedig mi vagyunk a felelősek az Úr előtt is!

A második fontos kellék, hogy az, aki előljáró, lehetőleg minden alkalommal imádkozzon is az Ige szerint!

Mit értek én ezen? A lelkipásztorok, presbiterek, diakonusok és előljárók, mint az istentiszteleti alkalmak főként imádkozói megszokták a gyülekezet nevében elhangzó imádkozást. Ez a megszokás szinte rabságban tartja őket, és az imaórákon is csak így tudnak imádkozni!

A közelmúltban egy vezetőségi tanácskozáson figyeltem meg: a jelenlevők túlnyomó része — annak ellenére, hogy az imatárgy személyes kérésre buzdított és mindannyian hangosan imádkoztunk — a többiek nevében imádkozott.

Az imaórán általában az a cél, hogy a megadott imatárgy szellemében minél többen — röviden — imádkozzanak! Ilyenkor nem a gyülekezet, nem a többiek nevében és helyett kellene imádkoznunk, hanem saját kéréseinket kell néhány szóban Urunk elé vinni. Rövid imádságainkkal hasonló imádságra buzdítanánk testvéreinket. A legtöbb esetben azonban a vezetőség néhány tagja úgy „belelendül”, hogy a gyülekezet többi tagjának alig marad ideje egy-egy rövid, egyszerű fohász elmondására. Az ilyen imádságnak — ami helytálló lehet egy istentisztelet végén — kettős kára lehet a gyülekezeti imádságban:

1. Terjedelme miatt megfoszt másokat az imádkozás lehetőségétől.

2. Az imádkozásban még nem annyira jártas gyülekezeti tagokba, a törekvőkre szinte „belefagy” a szó, hiszen ők nem tudnak ilyen szépen (?), ilyen sokatmondóan (?) imádkozni; inkább hallgatnak, hogy ne kelljen szégyenkezniük. Ilyenkor gyakran előfordul, hogy bár lenne még idő az imádkozásra és az imatárgy is adott és jó, mégis imádkozó! Előljáró lelkipásztor testvéreim! Soha ne tévesszük össze az imaórai imádságokat az istentiszteleti főként imádkozásokkal. Neveljük gyülekezeteinket a személyes példamutatással. Az imaórákon mutassuk meg, hogy egy-két mondatban is el lehet mondani imádságunk lényegét.

Jusson gyakran eszünkbe az Úr Jézus intelme, figyelemztetése, amit az imádsággal kapcsolatosan hagyott részünkre a Mt 6:7-ben: „Amikor pedig imádkoztok, ne szaporítsátok a szót, mint a pogányok!”

A tanítványok nem restelltek Urukhoz fordulni kérésükkel: „Uram, taníts minket imádkozni!” (Lk 11:1). Tegyük ezt mi is, kérjük Őt és megsegít, hogy aztán mi is taníthassuk imádkozni a Krisztus testének többi tagjait.

(Elhangzott a május 2-i, nagybudapesti diakónus istentiszteleten.)

Holman Máttyás

Gyermeknap

Május utolsó vasárnapja hagyományosan a nemzetközi gyermeknap marad. A Nemzetközi Demokratikus Nőszövetség minden évben egyszer az egész világon egy napot a gyerekeknek szentel, az ő életükre irányítva a figyelmet.

Sokan mondják, hogy soha nem volt ilyen nagy gyermek-kultusz Magyarországon, mint az utóbbi években. Itt nemcsak arra gondolnak, hogy minden gyermek jóltáplált, rendes és tiszta, hogy a szülők — helyesen vagy helytelenül — mindenből a maximumot igyekeznek adni gyerekeiknek; hanem arra is, hogy a gyerekek, mint a legfiatalabb állampolgárok, a társadalmi gondoskodás középpontjában állnak.

A Bibliában gyakran találkozunk gyermektelen kegyes asszonyokkal, akik nagyon szerettek volna gyermeket, mert hitték, hogy a gyermek Isten ajándéka. Nemcsak úgy, hogy Isten által marad áldás szülei és mások számára is, hanem úgy is, hogy a születése is ajándék. Megható Anna imaharca a gyermekért: olyan buzgó és valóságos harc volt ez az imádság, hogy még Éli főpap sok könyörgést látott szemeit is megtevéstette. Azt gondolta Éli, hogy részeg asszony rajongása az, pedig egy bánatos lelkű asszony nem akarta elengedni Isten áldó kezét. Milyen szép kép és még szebb valóság: amikor Anna kiöntötte szíve bánatát, keserűségét az Úr előtt, akkor vált alkalmassá arra, hogy üres szíve megteljen a kért áldással (1Sám 1—2).

Ez az öszövétségi hívő nő abban is példa, hogy nemcsak a gyermek megszületéséért kell imádkozni, hanem azért is, hogy a gyermek egész életében, felnőtt korában is az „Úrnak legyen szentelve”. A gyermek ugyanis megszületésével vagy felszűrődésével nincs kész. Akkor kezdődik az igazi kérdés, az igazi nehézség. Ha nem is minden nemzedék, de mondjuk minden három nemzedék másban látja azt, amit az Írás így mond: „Az Úrnak legyen szentelve!” Tudjuk, hogy Anna annak a kornak a kegyeseivel együtt miben látta az emberi élet Istennek való odaszentelését. Mi is hisszük, hogy a kegyesség soha nem abban látta az élet-szentségét, hogy az ember félrevonuljon. Ma különösen nem ebben látjuk. Hiszünk és valljuk, hogy ott a helyünk — és gyermekeinknek is ott a helyük — ahol az élet folyik. Hitünket azonban át akarjuk adni nekik. Aki az Úrnak szenteltnek érzi magát, az hasznos, áldásos életet él. Az Úrnak szolgál mindenkiért.

Amikor Anna megnyerte a kért fiút, akkor a neki adott névvel is kifejezésre juttatta, hogy az Úrtól kérte és kapta a gyermeket. Azután hálaadó énekben imádkozott.

Édesanyák és édesapák, amikor megszületett a forró vágyakozással várt gyermekük, gyakran teszik fel a kérdést: „Mit cselekedjünk a gyermekkel?” Sajnos, ez a kérdés gyakran már elkészt. A neveléssel is el lehet késni. Idejében helyes feleletet kapni és követni; itt van a helyes nevelés kulcsa. Vannak ennek a kérdésnek egészségügyi, erkölcsi, anyagi részei is. Hívó ember és nem hívó egyaránt abból a közös és nagyon fontos alaptételből indul ki, hogy a gyermek, az ember nem önmagáé, vagy nemcsak önmagáé. Istené az ember, a gyermek: — mondja a hívő. A társadalomé, közösségé; — mondja a nem hívő ugyanannak

az igazságnak a másik részét. Az a cél, hogy olyan emberek nőjenek fel, akik áldást jelentenek.

Gyermeknapon különösen hangsúlyt kapnak Isten szavai: „Tiszteld atyádat és anyádat!” Van abban valami elszomorító, hogy a szülőket a gyermekekkel szemben Istennek kell védelmébe venni. Parancsolni kell a gyermeknek azt, hogy tisztelje apját és anyját. A tisztelet nem ösztönös, hanem a tudatos szeretetnek és megbecsülésnek a különböző életkorokban való megnyilatkozása. Elismerjük, hogy gyakran nagyon nehéz szülői tisztelettel gyermeknek lenni. A szülő jó tesz gyermekekkel akkor, ha megkönnyíti neki ezt a szülői tiszteletet. Úgy, ahogyan az több apostoli levél végén olvasható a szülőkhöz szóló intelmekben (Ef 6:4, Kol 3:21). A hívő ember vallja, hogy a szülő azáltal lehet igazi szülő, ha ő maga Isten engedelmes gyermeke marad mindvégig. A szülői tisztelete magába foglalja a szép beszédet a távolból írt több levelet, öreg és beteg korukban a velük való áldozatos törődést. A róluk való gondoskodást.

Öröm a gyermek, s ezen a napon sok millióan érezzük ezt az örömet. Tulajdonképpen korhatár nélkül, hiszen egy nyolc- van éves néni is „drága kisfiam” a hatvan éves gyereke... Ünnepejük a gyermekeket azzal a tudattal, hogy gyülekezetünk és társadalmunk jövőjének hordozóit köszöntjük.

Cserhalmi Imre

Erősödő kapcsolatok jegyében

Szabadegyházak Tanácsa részéről küldöttség utazott a Szovjetunióba

Nagy örömmel és Urunk iránti hálával tapasztaljuk, hogy a Szovjetunióban élő hívő testvéreink és a hazánkban működő evangéliumi közösségek között egyre inkább erősödik a kapcsolat. Ennek a tíz éve megkezdődött jó kapcsolatnak jegyében a Szovjetunióban élő testvéreink szeretetteljes meghívására május 8-án a Szabadegyházak Tanácsa taggyűléseinak részéről küldöttség indult el Moszkvába, hogy megismerkedjék a Szovjetunió néhány városával, s az ezekben működő evangéliumi keresztyén baptista, pünkösdi és adventista gyülekezetekkel.

A küldöttség tagjai: *Palotay Sándor*, a Szabadegyházak Tanácsa elnöke és felesége; *Laczkovszki János*, a Baptista Egyház elnöke és felesége; *Szakács József*, a H. N. Adventista Egyház elnöke és felesége; *Deák József*, az Evangéliumi Pünkösdi Közösség elnöke; *Révész László*, a Baptista Egyház alelnöke; *Simonfalvi Lajos*, az Evangéliumi Pünkösdi Közösség külügyi titkára; *Oláh Károly*, a H. N. Adventista Egyház főpénztárosa és *Nagy János*, a Baptista Egyház számviteli adminisztrátora.

Megérkezésünk alkalmával az Evangéliumi Keresztyén Baptista Szövetségének vezetői: *A. Klimentko* elnök, *A. Bicskov* főtitkár, *A. Sztojan* a külügyi

osztály vezetője, *Miczkevics* és *A. Szokolov* testvérek, az elnökség tagjai fogadták a küldöttségünket igen meleg testvéri szeretettel.

Moszkva legkorszerűbb szállodájában, a Rosszija szállodában nyertünk elhelyezést, ahol négy napon át tapasztalhattuk vendéglátó testvéreink szeretetét.

Május 8-án, hétfőn délután három csoportban látogatást tettünk egy-egy vezető testvér otthonában, a vendéglátó vezető testvérek kíséretében, ahol szívesen testvéri légkörben időztünk együtt.

Május 9-én, kedden délelőtt városnézésen vettünk részt. Ennek során megtekintettük a híres Tretyakov képtárat. Egy hatalmas arányú festmény különösen megragadta mindnyájunk figyelmét: Krisztus megjelenése a pusztában. E mű alkotója, Ivanov festőművész, 20 éven át dolgozott ezen a híres, számunkra sokatmondó festményen. Bemerítő János a bűneiket megbánó bementettek és e szent cselekményre várakozók csoportja előtt állva rámutat a felépük közeledő Krisztusra: „Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit!”

A képtárlátogatás után a Kreml nevezetes épületeit tekintettük meg.

(A beszámolóit következő számunkban folytatjuk.)

Feladatunk, a környezetvédelem

Az Országos Közgyűlésen elhangzott elnöki jelentésben az elvégzett munka és a ránk váró lelki feladatok ismertetése mellett elhangzott egy ilyen kifejezés is: „Még szélesebb körű társadalmi tevékenységre nyílik alkalom gyülekezeti tagjaink számára a Hazafias Népfőrdő környezetvédelmi feladattervezésben.” Közgyűlésünkön mindig kevés az időnk, csak néhányan szólhatnak hozzá a jelentéshez. Én a fent említett gondolathoz szeretnék hozzászólni most e néhány sorral.

Ez a program nagyon rokonszenves és nemes, hiszen mindenki szereti azt, ami szép és rendezett, csupán sokan semmit sem akarnak érte tenni. Mindig kellemetlen érzés fog el, amikor rendezetlen otthonokat, házakat, udvarokat és utcákat látok. Ha pedig ilyen látvány gyülekezeti tagok, esetleg előljárók, vagy lelkipásztorok portáján tárul elém, rossz érzésem még fokozódik. Akik napról napra olvassuk az Igét, megtanultuk, hogy törődjünk lelkünkkel és többé-kevésbé meg is tesszük ezt. Én úgy érzem meg az Ige tanítását, hogy lelki tisztaságunkat testünk, környezetünk tisztaságának, rendezettségének is kísérnie kell. Amikor Jákob Isten szavára Bételbe indult, megparancsolta környezetének, házanépének, hogy tisztítsák meg magukat és ruhájukat (1Móz 35:2). Ezt a tisztogató munkát terjesszük ki lakásunkra és környezetünkre is.

Alkalmazzuk hát a régi közmondást: „Mindenki seperjen a saját háza előtt!”. A hangsúlyt a „seperjen” szóra, de a „saját háza előtt” kifejezésre értenünk egyaránt szükséges.

Fülep Sándor

Nyitott ajtó

Jelenések 3:7–13

Filadelfiában sem volt tökéletes a keresztény gyülekezet, a levélben azonban az Úr egyetlen hiányosságot sem említ. Vajon miért? A város neve testvérszeretetet jelent. Úgy gondolom, hogy nemcsak városnév ez, hanem a keresztény közösség legfontosabb jellemvonása is ezen a helyen. Szeretik egymást a testvérek. Nem hagyták el az első szeretetet, mint például Efézusban — vagy éppen megújult a szeretetük —, ha netán mégis baj volt vele. Filadelfia — szemben a hideg Szardiszszal — a meleg gyülekezetek megtestesítője.

A megújulás felé számtalan út kínálkozik. Ezek között azonban van egy kiváltható célravezető megújulás a szeretetben! Vissza az első szeretethez! Vannak Filadelfiában is hiányosságok, bűnök, de az Úr ezekről nem beszél, mert szeretet van a szívekben, és a szeretet melegében elveszítik a jelentőségüket ezek a negatívumok. „A szeretet sok vétkeket elfedez” (1 Pt 4:8). Ha viszont nincs bennünk szeretet, hiába való minden. A megújulás esetenként szinte kizárólagos megnyilvánulásainak tekintett jelenségek is: az angyalok nyelve, a prófétálás, a titkok ismerete, a teljes hit, a jótékonykodás, a nyelvenken szolás. Ha szeretet nincs bennem, semmi vagyok (Vö. 1Kor 13).

MEGÚJULÁS A SZERETETBEN. Ezt az ajtót senki sem zárhatja be. Sok-sok keserű csalódástól kímélhetnénk meg magunkat azzal, ha az Úr által biztosított utakat járjuk, s nem keresnénk azokat az eldugott ösvényeket, amelyekről ugyan úgy hírlik, hogy jöfélé visznek, de amelyeket, még senki sem járt végig, vagy ha mégis, akkor kiderült, hogy elvesznek a sűrűben, csak visszafelé lehet kijutni róluk, zsákutcák. Vegyük sorra, hogy miféle nyitott ajtókat ajánl a filadelfiai üzenetben az Úr!

AZ IGE MEGTARTÁSA. A gazdag ifjú hitte, úgy tudta, biztos volt benne, hogy gyermekségétől fogva minden parancsot megtartott, szóval, hogy nincs semmi bűn benne. Vajon nem esünk sokszor az ő hibájába? Azt hisszük, hogy megtartjuk az ígét. Elhitettjük magunkkal — könnyű, hisz mások is mondják ezt rólunk. De mit mond az

Úr? Azt, amit a filadelfiaiaknak: „...bár kevés erőd van, mégis megtartottad az én ígémet,” vagy azt, amit a gazdag ifjúnak? Kijózanító, megdöbentő, leleplező leckét. Csak úgy találmra kiemelve egyet a sok parancs közül: nézzük hát, ezzel hogy állsz? S a gazdag ifjú szomorúan kullog el. Erre nem számított. Az Úr a lényegre tapintott. A mi megújulásunknak is akadály lehet a gazdagság, az elméletieskedő kereszténység, a lezserség, vagy épp a törvényeskedés, a közömbösség, az érdektelenség! Néha mi is csak úgy akarunk megújulni, mint ez a fiatalember, helyeseltetni akarjuk véleményünket, életvitelünket az Úrral: Ugye milyen jól csinálom!? — s ha Jézus valamit nem helyesel, ha változtatást javasol, máris elszáll a követési vágy, a megújulási szándék. Változni nem, úgy üdvözlöznél! Változzon az Úr! Változtasson normákat! Alkalmazkodjék Ő!!! Ha vágyunk a megújulásra, készüljünk föl arra, hogy első őszinte fohászu után az Úr a lényegre tapint: Változz meg ebben! — S amiben változtatást javasol, abban kell is változni, ha a megújulás új örömet el akarjuk nyerni. Tartsd meg az ígét! Újulj meg ebben! Nyitott kapu.

NE TAGADD MEG AZ ÉN NEVEMET! Filadelfiában e tekintetben minden rendben volt. És Budapestén vagy épp Szigetszentmiklóson, nálad, vagy nálam? Mindig megvalljuk Őt, amikor bizonyágtételre indít? Soha nem tagadjuk meg szóval vagy cselekedettel, meg azzal, hogy nagyon is hallgatunk vagy semmit sem teszünk? Megújulás a bizonyágtételben. Nyitott kapu.

ŐRIZD MEG AMID VAN! Ragaszkodj ahhoz, amit már birtokolsz! Az egyre újabb értékek utáni vágy és törekvés gyakran feledtet a becsületesen kereső hívővel is, hogy miközben több és több értéket igyekszik megszerezni, vigyázni kell a már meglévő kincsekre. Egy képpel élve: Olyan nagy lelkesedéssel keresünk egy leejtett pénzdarabot, úgy belefeledkezünk a keresésbe, hogy nem vesszük észre, amikor a pénztárcánkat kilopják a zsebnépből. Mindig nyerünk ugyan valamit, de a meglévő értékeinkből többet veszítünk,

gyakorlatilag szegényebbek leszünk. Konkrétan: Annnyira lekött bennünket például a prófétálás vagy a gyógyítás kérdése, hogy közben elveszítjük az első szeretetet, az élő reménységet. A Sátán egyik legeredményesebb hadviselési módja hívők között az amikor úgy rabolja el komoly értékeinket, hogy közben engedi a kevésbé értékes dolgokat megfáradni. S amíg az üveggyölyök örülünk, elveszi aranykincseinket. Miért engedjük? Talán azért — mint annakidején a bennszülöttek sokfelé — mert az értéktelen csecsebecse-újdonság, régi kincseink pedig már megszokottak, megkopott a fényük.

Nem azt mondja az Úr, hogy ne keressünk, nem azt, hogy ne törekedjünk többre, de azt igen, hogy közben vigyázzunk arra, amink már van és ne legyünk olyan szolgák, hogy a „szerzés mámorában” megfeledkezzünk az értékek őrzéséről és kamatoztatásáról. De sok olyan kincsünk van, amiről már megfeledkeztünk, és már nem kamatoztatjuk őket! Családi áhitat, rendszeres, alapos biblia-tanulmányozás, imádkozás, olvasás (építő, buzdító lelki táplálékokra gondolok itt), gyermeknevelés (imára, énekekre tanítás, bibliai történetek elmesélése stb.), a testvéri közösség ápolása (látogatás), aktív bibliai munka, biznyságtétel, szeretetszolgálat — és sorolhatnám. Nem biztos, hogy nyerünk azzal, ha egy-egy új kegyességi formát gyakorolni kezdünk úgy, hogy közben más, régi, de hasznos (vagy hasznosabb!) talentumoknak kamatoztatásáról megfeledkezzünk, vagy tudatosan lemondunk. Megújulás a kincsek őrzésében. Nyitott kapu.

Kevés hatalma van a filadelfiai gyülekezetnek, de a szeretet hatalom nélkül is mindenre képesíti. Ime a győzelmes élet jutalma: Nyitott ajtó. Mindig legalább egy nyitott ajtó — és a többi: Megtérések (9. v.), megtartás a próbák idején (10. v.), és biztos örökség (12. v.). „Akinak van füle, hallja meg, mit mond a Lélek a gyülekezetnek!” Vajon mit mond ma nekünk magyar baptistáknak, mit mond gyülekezeteinknek helyenként, mit mond neked és nekem személy szerint Ő, aki ismeri a mi cselekedeteinket?! Ha nyitott a fülünk, megújulni vágyó a szívünk, bizonyára megértjük szavát.

Ifj. Almási Mihály

Mennyei erő

Apostolok Cselekedetei 3:2

Amióta a Szentlélek birtokba vette az apostolokat, szinte kicsérélődtek. Eddig félték, szétszaladtak, bujkáltak, ha együtt voltak bezárkóztak. Most pedig — mert rendkívüli élményben van részünk, hisz a mennyei erő működik közöttük —, bátran előállnak és prédikálnak. Sőt az előbbi fejezetből azt olvashatjuk: „...az apostolok sok csudát és jelt tesznek vala” (ApCs 2:43).

Lukács evangélista, aki a Cselekedetek könyvének is írója, az ApCs 3:1–10-ben e csodák közül ír le egyet olyan részletességgel, hogy aki olvassa vagy hallja, feltétlenül meggyőző élményben részesüljön általa. A történet hitelességét azzal is bizonyítja, hogy olyan szanta gyógyulását mutatja be, akit a templomba járók eddig is jól ismertek. Azt is tudták, hogy a koldus születésétől fogva szanta. A tanítványok közreműködése folytán azonban meggyógyul és dicséri velük együtt az Istent.

A mennyei erő működésének feltételei

Először is a Jézus Krisztusban való hit. Péter a „názáreti Jézus Krisztus nevében” (3:6) szól, mint akiben feltétel nélkül hisz. Ezt a hitét igazolja a másik eset is, amikor így szól Éneásnak: „gyógyítsd meg Téged a Jézus Krisztus” (9:34). Hiszi, hogy Ő az Isten Fia, ahogy nagy vallomásaiban mondta: „Te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia” (Mt 16:16). Akinek van hatalma megbocsátani a bűnöket és meggyógyítani a betegeket.

Azután az imádkozó hívő élet. Fegyelmre méltó, hogy azzal kezdődik az egész eset, hogy „Péter és János pedig együtt mennek vala fel a templomba, az imádkozás órájára” (3:1). Az egyéni imaáhitat mellett akkor is volt a gyülekezetnek közös imaórája, ahova együtt ment a két tanítvány, a testvérsereg, a család, meg nem nevezve is. Ezt gyakorolták a felházban lévő koldusok előtt (2:1), de utána is (2:42), ami ma sem vesztett fontosságából. De az Isten gyermekeivel való szoros kapcsolat sem.

Mennek a templomba, a közösséért. Imádkozni otthon is lehetne, de közösséget ápolni, egymás hite által épülni csak együtt, a gyülekezetben lehet. Igen, mert ilyen ígéretünk van: „ahol kette vagy hárman összegyűlnek az én nevében, ott vagyok közöttük” (Mt 18:20). Ez a környezet — amit az Úr jelenléte ad — biztosítja számunkra a növekedést. Itt alakulhatunk jellegzetes, Krisztusban hívő egyéniséggé, „beszélgetvén egymás között zsoltárokból és dicséretkekből és lelki énekekből, énekelvén és dicséretet mondván szívetekben az Úrnak” (Ef 5:19).

A mennyei erő rendkívüli hatása

A szanta meggyógyul és jár a hívők közbenjárására. Ahol ilyen hitet talál, ma is számtalan bizonyíték van csodáinak. S ezek mind, a templomban levők és a meggyógyult is, akkor és most is azzal a közös jellemvonással rendelkeznek, hogy „dicsérik az Istent” (3:8) együtt, továbbra is.

A tanítványok alig ismernek magukra. Néhány hete még a visszatérő utat keresték, csónakot kerítettek, hálót húztak a régi foglalkozás szerint a Genézaret taván (Jn 21:1–14). Most megszünt a félelmük, ott prédikálnak, gyógyítanak ahol Pilátus meg Kajafás a teljhatalmú Úr! Meggyőződésükért, ha kell örömmel vállalják a nehézségeket is (ApCs 4:3).

Az ígére figyelő hallgatók e csodában felismerik az Isten munkáját (9–10). Itt hallják meg a Jézus Krisztusról szóló bizonyágtételt. Így lesznek sokan a gyülekezet újabb tagjaivá, amiről így tesz bizonyosságot az előbbi fejezet utolsó verse: „Dicsérve az Istent, és az egész nép előtt kedvességet találva. Az Úr pedig minden nap szaporítja vala a gyülekezetet az üdvözülendőkkel” (2:47).

Ahol a Szentlélek működik, annak ma is jelei vannak a gyülekezetben. Ott nincs áporodottság, de van bensőséges és vonzó imaélet. Az ilyen gyülekezetbe ha eljön egy lelkileg szanta, egészségesen, megújulva megy haza. Nem idegen, koldus többé, hanem testvér, aki letelepszik, ott marad, megismeri és a gyülekezettel együtt imádja az Istent.

Mészáros Kálmán

Közösségi hírek

Diakónus avatás Budán

Bensőséges és áldásos alkalma volt a budai Gyülekezetnek április 2-án. A délutáni istentisztelet keretében négy előljárót: **Adány Mihály, Fejős Gábor, Harsányi Gábor és dr. Novák Péter** testvéreket diakónusi szolgálatra rendelte ki a gyülekezet, miután a bibliai útmutatás szerint előzőleg megpróbálta és alkalmasnak találta őket erre a munkára.

Az igehirdetés szolgálatát **dr. Fazekas László** testvér, a Diakónus Bizottság tagja végezte Lk 24:36–48. versei alapján, kiemelve, hogy Krisztus tanítványainak feladata a feltámadásról való bizonyágtétel. **Dr. Szakács Imre** helyi lelkipásztor kérdéseire válaszolva a felavatandók bizonyosságot tettek arról, hogy tisztában vannak a diakónusi szolgálat igei követelményeivel és feladataival. Ezt követően ünnepélyes fogadalmötételre került sor, amelynek szövegét **Bodó Sándor** presbiter ismertette. **Dr. Szakács Imre** lelkipásztor, **Kmetty Ottó, Bodó Sándor és dr. Fazekas László** presbiter testvérek kézzel és szóval kérték az új diakónusokra.

A gyülekezet és a Diakónus Bizottság köszöntő szavai után a nagy-budapesti és érdi gyülekezetek képviselői adták át üdvözlőleveleket és jókívánságokat az új diakónusoknak és az ünneplő budai testvéreknek. (Dr. Sz. I.)

Alapkötetétel

A vámospércsi körzet nyírmártonfalvi gyülekezete április 7-én helyezte el a régi imaháza helyére új kápolnája alapkövét. Ez alkalommal a Tiszavideki Egyházkerület titkára, **Oláh Lajos** debreceni lelkipásztor testvér jelent meg, aki 1Móz 28:11–13, 16–17 verseit olvasta fel.

Jákóbbal kapcsolatban megemlítette, hogy „Futása közben jutott egy helyre...” és utalt arra az örömdetes lehetőségre, hogy ennek a gyülekezetnek itt ez a hely jutott szép kápolnája, örökségként. Hálások lehetnek a testvérek ezért az alkalmas, szép helyért.

„Jákób vett egy követ, — valami ilyesmi történik most itt is, hogy az Úr nevének dicsőségére házat építsenek.

Jákób megpihent a kővön, — ami ez alapkövetétel után itt is történik majd,

a testvérek sok fáradozását követően, nemzedékeken át, a fiaknak nagy öröme. Megfáradt emberek korokon át tapasztalhatják majd, hogy az Úr lesz e helyen.

Jákób rémülten mondogta: mily rettenetes ez a hely... E gyülekezet számára ez a hely nem rettenetes hely lesz. E helyütt imádság háza épül. Az imádság háza az Úr népe számára kedves második otthon. A környék ízléses, szép házai és középületei sorába illeszkedve, csupán célja különbözteti meg a többi-től.

Az első lapát betont **Kiss Sándor** presbiter testvér helyezte el. De ki lesz az első élő kő — kérdezte Oláh testvér?

Az, aki újjászületve kerülhet be ebbe a gyülekezetbe, amely élni és növekedni vágyik.

Az elkezdett munkára, a munkára kész testvérekre, és más testvéregyházakhoz tartozó atyafiakra — akik segítő-készséggel és szeretettel fogtak szerszámot —, **Cserepka Pál** testvér, a nyírmártonfalvi gyülekezet lelkipásztora kért áldást és isteni segítséget.

Rácz István

Heckmann Margit

(1892–1978)

A hajdan volt s négy évtizedig működő Baptista Árvaház gondozói közül **Heckmann Margit** diakonissza testvér szinte utolsóként távozott körünkől. Soltvadkertben született 1892. május 29-én, ahol gyermek- és serdülő éveit töltötte. Visszaemlékezése szerint a Szentírás olvasása során jutott arra a felismerésre, hogy Isten egyséket már születésük előtt elválasztott valamilyen szolgálatra. Ellenállhatatlan vágy ébredt szívében, bárcsak ő is „elválasztott” lenne. A Nap utcai gyülekezetből 1908-ban szülőfalujába látogató **Joó Ferencné** — a későbbi árvaházalapító „Joó mama” —, bizonyágtétele nyomán adta át szívé a Megváltónak s egyúttal felajánlotta életét az Úrnak a karitatív szolgálatra. Hitvallását 1909. május 31-én pecsételte meg a bemerítkezés által, Kiskunhalason.

A következő évben végleg odahagyta a szülői házat és a fővárosba jött, ahol a Nap utcai gyülekezetben talált lelki otthonra. A hazai baptista diakonissza intézmény létrehozásán fáradozó **Udvarnoki Andrásné** buzdítására határozta

el négy leány, hogy ápolónői szolgálatra jelentkezzenek. Az egyik volt **Heckmann Margit**. Kiképzésükre a Rókus kórházban került sor 1912–1914 között. A diakonisszai szolgálatra való felavatásuk 1914. április 14-én a Nap utcai gyülekezetben történt. **Heckmann Margit** testvér először a szegedi Városi Kórházba került, majd az aradi katonai kórházba helyezték át, ahol igen nehéz szolgálat várt rá. Mindkét városban a helyi baptista misszió megerősítésén is fáradozott. Az I. világháború befejezése után 1919 márciusában tért vissza ismét a fővárosba. Itt az az idő tájban **Ócsáról a Torbágyi útra** költözött árvaházba irányította **Margit** testvért **Udvarnoki András**, az intézet akkori gondnoka, **Joó Ferencné** árvaháza mellé.

Heckmann Margit testvér szíve szerint való szolgálati helyét az árvák gondozásában vélte megtalálni. Ez életcélként jelentett számára. S amikor 1929-ben **Joó Ferencné** kivált az intézet kötelezőből, természetesen **Margit** testvér vette át az árvaháza tiszteletét. Az intézeti évek számos felejthetetlen emléket 1972-ben az USA-ban kiadott könyvben füzetben tette közzé. Élete utolsó percéig az egykori növendékekért imádkozott s féltve őrzött történeti értéket jelentő fényképalbumát lapozgatva elevenítette föl a boldog napok emlékeit... Gondozói szolgálatát a tőle telhető legjobb igyekezettel látta el az intézet 1950. évi hivatalos megszűnéséig. — Az árvaház kebeléből kisasztott **Budai Gyülekezetnek** ő is egyik alapító tagja volt az 1924–1950. közötti esztendőben. Innen a rákoscsabai, illetve a csepeli gyülekezetbe került. Ez utóbbi helyen érte a hazahívó szó április 24-én. Fogadalmához mindvégig hűséges maradt és példamutató áldozattal munkálkodott közösségünkben csaknem hét évtizedig. Hitünk szerint az örökélet hervadhatatlan koszorúját az Úrtól veszi át (Jn 12:26).

Törékeny porhüvelyét a csepeli temetőben helyezték végső nyugalomra május 3-án nagy részvét mellett. A megjelent egyházelnökség nevében a vigasztalás ígét **Mészáros Kálmán** alelnök hirdette.

Elköltözött testvérnőnk szolgáló életére **dr. Szakács Imre** titkár emlékeztet. — **Jézus** mondogta: „Aki inni ad egynek e kicsinyek közül... el nem vesztheti jutalmát” (Mt 10:42).

Bányai Jenő